

tror jeg kan tages til Indtægt som en Udtalelse fra en Mand, der er fuldstændig uinteresseret.

Berg: Den høitærede Indenrigsminister maa ikke anse det, som jeg yttrede om disse Forhold, for et Angreb paa ham. Skal det være et Angreb mod Noget, er det maaske snarere paa Ordningen af dette store Indenrigsministerium, som den høitærede Indenrigsminister bestyrer, isølge hvilken Ordning der ikke findes en eneste specielt sø- og handelskyndig Mand, saavidt mig bekjendt, i hele Ministeriet, og Chefen for et saadant Ministerium med saa overordentlig stor Forgræning af vigtige Samfundsforshold er ganske vist derved ofte mindre heldig betjent end ønskeligt. Jeg vil ikke give mine Udtalelser om en saadan Sag nogen personlig Adresse til nogen Side; men jeg tror, at det er ønskeligt at faae dette Forhold, som jeg nævnte, noget frem i Debatten. Folkelisten har det selvsagelig ingen som helst Interesse af faae oplæst for Folkethinget saa lang Tid efter, at Ulykken er sket; men det var mit Ønske, at der var den Ordning af disse Forhold efter fornøden Forhandling mellem Strændingsministeren o: Justitsministeren, og Søneringsministeren o: Indenrigsministeren, at dersom saadanne Papirer ikke fandtes i saadanne Tilfælde blandt de Papirer, der maatte findes ombord, saa at vedkommende Retsbetjent strax kunde offentliggjøre denne Side af Sagen, der har saa høi Grad af Interesse for Folk, ei blot for de Forulykkedes Familier, men særligt ogsaa for mange, jeg kan sige Hundreder andre Sømandsfamilier, der ikke vide, om ikke deres Slægtninge ere deriblandt, dersom vedkommende Retsbetjent ikke fandt saadanne Papirer og kunde offentliggjøre dem strax, hvad han i saa Fald burde, maatte han, hvis han kjendte Afgangsstedet for vedkommende Skib, være forpligtet til strax at telegrafere til vedkommende Konsul, ved hvem Mønstringen var foregaaet, for at han efter erholdt Meddelelse fra denne uophødelig kunde besørge en saadan Offentliggørelse af den paagjældende Del af den af Konsulen førte Mønstringsbog. Jeg har fremhævet dette her, fordi det, naar det ikke er sket, burde være sket her og bør ske i alle Tilfælde, enten Saa eller Mange ere forliste. At denne Fordring stilles, tror jeg neppe, at Nogen vil benægte, er rigtigt. De Udgifter, der ere forbundne dermed, ere af saa ringe Betydning, at jeg er overbevist om, at Alle, der have dermed at gjøre, gjerne ville give og modtage Bevilling dertil. Dette med Hensyn til Folkelisten. Med Hensyn til Konsulen er jeg ikke enig i den høitærede Ministers Opfattelse. Den høitærede Minister mente, at det gjorde ikke saa nyt, om hans Erklæring kom strax; thi Folkene ere nu engang døde, men at det var bedre, at den kom paalidelig og sand. I den Betragtning er jeg ikke enig med den høitærede Minister. Dette Tilfælde har — og jeg siger, at det glæder mig,

at det er saa — grebet alvorligt hele den danske Nation, men den opblussende, lidenskabelige Bevægelse i flere Kredse, som dette Tilfælde har vaakt, bør helst strax retledes saa godt som muligt, og den retledes, naar Tilfældet ligger oplyst for saa hurtigt og fyldigt som muligt. Selv om Journalen ikke havde udvist, at der havde været særlige Forhandlinger paa det paagjældende Sted mellem Mandstabet og den danske Myndighed, saa burde dog vedkommende Retsbetjent have været forpligtet til at indhente vedkommende Konsuls Erklæring om Skibets Forhold paa Afgangsstedet, men da der i Skibsjournalen forelaa Oplysning derom, var der ti Gange Opfordring til, jeg mener ikke over Kjøbenhavn, men helst direkte fra Thisted, at søge konstateret, hvorledes Konsulens Forhold havde været ved den Leilighed. Det er det, jeg har pointeret, og jeg tror virkelig ikke, at det ved nogle Overveielser vil møde nogen Indsigelse fra Nogen. Jeg siger nu, at dette vilde have været saa meget vigtigere i dette Tilfælde, som, hvis den meget ærede Indenrigsminister havde været saaledes betjent ved sin Kollega, Justitsministeren, og ved alle dem, han heri har med at gjøre, kunde vi maaske Dagen efter Strændingen eller ialtfald denne Dags Aften i „Berlingske Tidende“ have læst en foreløbig Meddelelse til Offentligheden fra Indenrigsministeren angaaende de denne Sag vedrørende Forhold og af langt betydeligere Betskaffen med Hensyn til Burderingen af Sagen, end nogen Avisfriver kunde levere os, og jeg siger, at det havde været særdeles nyttigt for at retlede den Bevægelse, man maatte sige sig selv, at saa stor en Ulykke vilde foranlede. Altsaa, det er mindre en Anke ligeoverfor det foreliggende Tilfælde, uagtet jeg inderlig gjerne havde set, om der i Forholdet havde ligget den fornødne Opfordring til at søge en saadan Fremgangsmaade, det er, siger jeg, mindre en Anke, jeg fremætter, end en indstændig — thi jeg er entydig med det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) i, at man godt kan tage fejl i sine Udtalelser om det Positive med Hensyn til denne Sag, naar Følelsen leder Ens Ord — en varm Opfordring til Regjeringen, at den for kommende Tilfældes Skyld vil indføre en saadan Fremgangsmaade, at ikke i 8—14 Dage Avisfriverne, men Ministeriet staar som den, der veileder til den rette Bedømmelse af foreliggende Forhold.

Ordføreren for Forespørgerne (Paulsen): Paa Forespørgernes Begne skal jeg tillade mig at udtale en Tak til den høitærede Indenrigsminister for de omfangsrige Oplysninger, han har givet denne Sag betreffende. Jeg skal imidlertid nu ikke som Ordfører for Forespørgerne, men om jeg saa maa sige, for egen Regning, benytte Leiligheden til at fremføre nogle Anskuelser, jeg har om denne Sag, eller